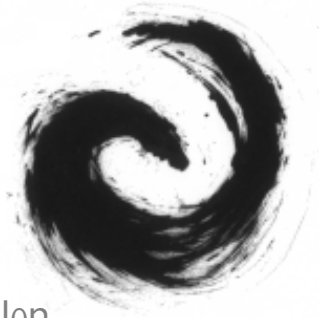
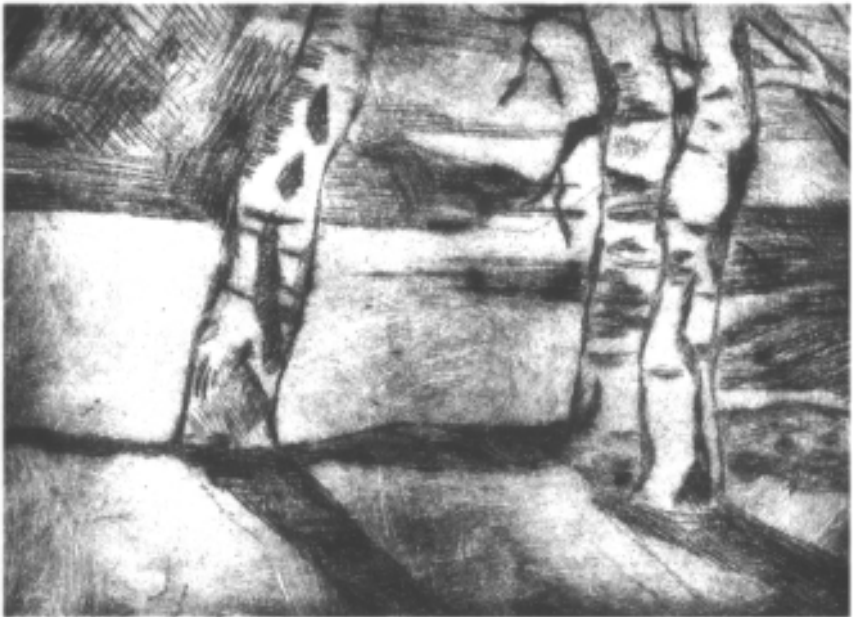

VidarNyt

Skolebladet for Vidar Skolen

Marts 2001 no° 5

Indhold

Årsopgaven: En selvprøve i stedet for eksamen	3
Glæden ved at læse	5
Narkotika	6
Referat fra et Narkomøde, Tjørnegårdskolen, Gentofte	7
10 spørgsmål til Gideon Zlotnik	8
Morgensange	12
Kalender	13
Ferier, fridage samt skolepligtige lørdage indtil sommer	13

Forside tegning af Zoe, 11. klasse

Årsoppgaven: En selvprøve i stedet for eksamen

Af Ole Petersen, overskolelærer

Den 1. marts er en af skolens årlige festdage. Det er dagen, hvor 12. klasse afleverer deres årsoppgavearbejder. På en stor udstilling i salen løftes nu sløret for alle de synlige udtryk, som 12.-klasse elevernes arbejde med deres emner har fået efter et helt års indsats. Alle skolens klasser besøger udstillingen i løbet af dagen, og de yngre tiltrækkes, forbløffes eller imponeres over de opgaver, som netop klinger ind i den pågældende aldersgruppe. Oftest spænder opgavernes emner og udtryksformer lige fra det eventyrlige til det videnskabeligt eksakte, så alle får muligheden for at drømme om, hvilken årsoppgave man selv kunne forestille sig at arbejde med, når man engang bliver så gammel. Men hvad er det egentlig, som skolen på denne måde lader eleverne se frem til i 11 år? Hvad er det, som drager dem i en sådan grad, at de tidligt har en klar forestilling om, hvilken årsoppgave, de selv vil arbejde med? Svaret ligger delvis i årsopgavernes ydre appel til at blive så dygtig, at man kan håndtere et fagligt

arbejde, det være sig intellektuelt i en skriftlig form, kunstnerisk udtrykkende eller håndværksmæssigt skabende. Hvad de ældste elever er i stand til kan af gode grunde godt imponere de yngre; men også de næsten jævnaldrende overskoleelever og såmænd vi voksne (der alt for sjældent giver os tid til at fordybe os i et længere varende udviklingsprojekt) kan fra tid til anden forbløffes over et årsoppgavearbejdes næsten professionelle, faglige niveau.

Den væsentligste grund til årsopgavernes tiltrækningskraft skal imidlertid nok søges i den mindre synlige del af det kæmpe isbjerg, som ligger under overfladen af det forløbne års arbejde med et selvvalgt emne. Appellen til at fordybe sig i sin varmeste interesse i længere tid, til selv at finde sine synsvinkler, til at bearbejde dem på egen hånd under egen arbejdsdisciplin og til endelig at realisere sine egne forestillinger om fremstillingsformen virker stærkt på skolens elever, som i skoleforløbet har gennemført så mange bundne opgaver for at lære alle mulighederne at kende og for at udvikle deres færdigheder bredest muligt. Nu er de endelig i stand til

at analysere et emne, indhente informationer, skaffe sig indsigt, skelne mellem væsentligt og uvæsentligt, afgrænse og samle igen til helheder, strukturere og skaffe sig overblik, skabe udtryksform og realisere produktet, alt sammen med redskaber inden for såvel teoretiske som praktiske faglige områder.

Og i modsætning til eksamenskolen er vore elever ikke mættede af årlige afprøvninger af deres færdigheder, tværtimod er de sultne efter at vise, hvad de kan. Vise hvem? Behovet for at kende sit standpunkt i forhold til omverdenen, som har været væsentligt i de usikre pubertetsår, er i 11. klasse, når eleverne skal aflevere deres bindende årsopgaveemne, forvandlet til behovet for at kende sig selv. Kan jeg klare det? Kan jeg få alt det med, jeg forestiller mig? Kan jeg holde mig selv i gang? Hvem skal jeg spørge til råds? Og når de i forbindelse med aflevering af opgaven et år efter skal fremlægge den mundtligt over for et særligt indbudt publikum af forældre, lærere og skolerepræsentanter, er den væsentlige synsvinkel på elevernes foredrag: Hvordan klarede jeg det? Hvad har jeg lært om mig selv?

At vise omverdenen, hvad man er i stand til, kan i bedste fald give en positiv selvfølelse, men at vise sig selv det samme, giver under alle omstændigheder selverkendelse. Det er således også væsentligt at årsopgaverne ikke skal bedømmes, at de ikke skal vurderes ud fra en konventionel faglig målestok. Hvem kan egentlig dømme én bedre end én selv? Det, som eleven har brug for, når arbejdet er slut, er at få en tilkendegivelse af, om hans egen erkendelse af arbejdets udfordringer svarer til omverdenens. Årsopgaverne bliver derfor - lige som andre kunstværker - anmeldt af lærerne med respekt for det individuelt valgte arbejdsniveau og omfang, og som en anden god kunstanmeldelse indeholder den en fyldig, karakteriserende beskrivelse af opgaven med alle dens facetter. Men dernæst må også elevens intentioner og ambitioner med opgaven trækkes frem, så graden af målopfyldelse og selvstændighed i arbejdet kan kommenteres.

Ved den offentlige udstilling er det årsopgavernes ydre udtryk, som fanger ens opmærksomhed - og med god grund. Men vil man fornemme den dybere betydning af

arbejdet for den enkelte elev, må man spørge ind under overfladen. Det vil eleven imidlertid nyde. Gør det, og se øjnene blive levende og nærværende!

Glæden ved at læse

Af Anna Mie Skovdal, 11. klasse

H.C. Andersen skrev: At rejse er at leve. Det er ikke svært at følge den tanke, når man ser ud på det danske vintervejr. Men når man ikke har en flyvende kuffert, og man ikke kan krybe ned i et hult træ og finde tre kister med penge, kan det være svært at komme af sted. Dog, fortvivl ikke, thi, som en anden berømt dansk digter (under-tegnede selv) engang har sagt: At læse er at rejse.

I denne triste, mørke, våde vintertid findes der da noget bedre end at krybe sammen i et blødt sofahjørne med en kop te og en god bog? Som en bjørn, der går i hi, møffer jeg mig til rette i sofaen. Bogen anbringes i den mest hensigtsmæssige stilling, så jeg hverken får hold i nakken af at bøje mig over den eller ondt i armene af at holde den. Den lidt for varme te nedsvælges i store slurke, så jeg bræn-

der tungen, før jeg endelig kan begynde.

I andægtig tavshed åbnes bogen. Fra dens sider breder sig en liflig duft af papir, tryksværte og eventyr. Side for side bliver vendt med stigende spænding. Forfatteren bliver min rejsefører i dette nye, ukendte univers og leder mig behændigt fra sted til sted, det ene mere fantastisk end det andet. På min rejse møder jeg nye mennesker. Jeg følger store feltherrer i krig, hvor jeg hverken forskånes for soldatens pinsler eller magthavernes magtesløshed. Jeg græder med deres hustruer, som venter derhjemme. Jeg tages med på sørøvertogt, og det er mig, som opdager Amerika fra min plads højt oppe i masten. Af og til bliver jeg tildelt ubetvivleligt klarsyn, og jeg ved således, hvad ingen anden ved. På min færd præsenteres jeg endvidere for sære væsner, som jeg ikke anede fandtes, men som i denne verden er lige så naturlige som myg om sommeren er det hjemme i lille Danmark. De enten hjælper eller skader mine rejsefæller, eller måske har de selv brug for hjælp.

I stille stunder nyder jeg gerne solnedgangen over havet. Godt forklædt som nattergal eller vindens hvisken smuglytter jeg til forelskede unges første tilnærmelser, eller til ældre elskendes ømme ord om måneskin og kærlighed. Måske afslører jeg et komplot, eller jeg fanger et glimt af en forsmået elsker, som jaloux betragter de lykkeligt tosomme, som forenes trods megen møje.

Til sidst er min rejse endt, og om end den sluttede nok så lykkeligt, er det ikke uden et stænk af vemod, at jeg lader bogen lukke sig mellem mine hænder. Et eventyr er til ende, en rejse er slut.

Narkotika

Af Sofie L. Henriksen, 11. klasse

Mandag d. 5. februar var 7. -11. klasse inviteret over på Tjørnegårds skolen til et såkaldt narko-møde.

Gulvet i indgangen var dækket med sne og sjask. Der var et højt lydniveau p.g.a alle Tjørnegårds-eleverne og elever fra 4 andre skoler. Alle fra Vidar skolen satte sig på de støvede stole og i noget tid kiggede vi skeptisk på kommuneskoleeleverne og de på os.

Det tog lang tid før der blev stille og da der blev nogenlunde ro, kom en politimand frem og sagde noget. "Åh" tænkte man og var sikker på at nu ville han komme med de sædvanlige skrækhistorier om hvordan det går med en hvis man tager diverse stoffer. Men nej, man blev glædeligt overrasket. En amerikaner (afro-amerikaner) kom ind og præsenterede sig som Ronald fra Brooklyn, New York. Han var skolelærer og specialist i unge menneskers adfærd. Han fortalte meget humoristisk, og det var næsten et helt skuespil han viste os. Med grimasser og lydeffekter fik han folk til at grine og spidse ørerne en ekstra gang. Han talte om sine indtryk af Danmark og hans første tur i København og hvor "uskyldigt" der var.

Det undrede ham meget at bankerne og forretningerne ikke passede bedre på deres penge og varer.

Der var meget mere frihed end i Amerika. Her kunne man trygt gå på gaden uden at være bange for overfald og skuddramaer. Det var han ikke vant til hjemmefra. Han fortalte om sine egne erfaringer og hvordan han havde sagt nej

til narko, fordi han så hvordan hans venner blev af det. At tage stoffer var lig med at give slip på sin selvstændighed, mente han.

Hvis et andet menneske tilbyder dig stoffer, og du siger "ja", ejer han dig. Du bliver afhængig af ham.

Sådan er det også med mange andre valg i livet, og man skal være klar over at man er helt alene om disse valg.

Når man er ung, er man bange for at lugte (sådan udtrykte han det), bange for at være anderledes eller for at sige sin mening højt. Bl.a. vil man gøre alt for ikke at prutte offentlige steder og hvis man kommer til det, prøver man at skyde skylden på andre. Hvis man nu bare pruttede og sagde undskyld, ville det være noget nemmere. Alle disse ting synes jeg personligt han har ret i.

Han syntes at Danmark i de senere år var kommet godt i forhold til vold og kriminalitet, men at vi absolut ikke behøvede at ændre vores "uskyld" bare for at imponere ham.

Så traskede vi tilbage til vores egen skole uden at føle os bombarderet

med informationer om stoffer og alkohol. Alt i alt var det et morsomt og anderledes møde som lagde mere vægt på individualitet end fakta om narkotika.

Referat fra et Narkomøde, Tjørnegårdskolen, Gentofte, d. 5.2.2001.

Af Jon Skålerud, 8. klasse.

Gentofte politis kriminalpræventive afdeling havde, i samarbejde med Gentoftes Street-Worker, arrangeret forskellige narkomøder, for Gentofte kommunes skoler. På et af disse møder, afholdt på Tjørnegårdskolen, var 7.-12. klasse fra vores egen ellers frelste skole inviteret.

Mødet, der var ganske originalt udformet, bestod egentlig kun af én sekvens, nemlig en såkaldt pep-talk, udført af en tidligere Football-træner og College-lærer fra New York. Pep-talken var både sjov og velformuleret. Først og fremmest gjorde den stort indtryk, nok specielt på den mest udsatte gruppe, da manden selv kom fra svære kår med kammerater, som hele tiden bevægede sig på kanten af loven og med stoffer som ecstasy,

hash, alkohol og andet mere eller mindre euforiserende, som en naturlig del af hverdagen. Manden gjorde også selv indtryk ved at fortælle, at han aldrig nogen sinde havde prøvet stofferne, kun fordi han altid stoppede op og sagde til sig selv: "Be strong enough to say no". Og hver gang fristelsen var der, havde han selvdisciplin nok til at sige nej.

Men én fatal gang mistede han selvkontrollen: En dag, da han var 12-13 år gammel, byttede han sin cykel til en pistol, som det var skik og brug i hans kvarter, og da han var og stadig er glad for effekter, skulle han lige teste den og se hvilke konsekvenser, det havde. Så en dag gik han alene ned på gaden, lukkede øjnene og fyrede løs; et øjeblik efter åbnede han øjnene igen og så et virvar af flygtende sjæle. Han havde skudt, tænkte han og så til sin store frygt og fortrydelse, at han faktisk havde slået en mand ned i mængden. Hurtigt flygtede han væk fra pladsen og blev aldrig kendt skyldig, selv om han meldte sig selv flere gange. Manden overlevede, men har stadig både fysiske og psykiske mén, ligesom gerningsmanden aldrig vil glemme sin ugerning.

Det sjove og anderledes ved dette narkomøde, i hvert fald i forhold til hvad jeg havde forestillet mig, var, at det ikke var et målrettet infomøde, men derimod en blanding af Stand-up komik og information; det er jo det, der fanger.

Min konklusion efter mødet må være, at konsekvenserne af brug af euforiserende stoffer er de samme som konsekvenserne af en for stor dosis eurytmi, selvom narkorussen nok er lidt federe, end de energier Mette P. føler, når hun laver et eurytmistisk "X".

Nå, spøg til side, det har i alle tilfælde været et anderledes møde, der på sin originale måde både virkede sjovt og lærerigt. Mere af sådan noget, Gentofte Polit!

10 spørgsmål til Gideon Zlotnik

Af Claudia-Ulrike Wolters, tysklærer

Hvad kan du som børnepsykiater fortælle os om raske normale børn?

Såkaldte "ikke raske" børn kan fortælle os meget om hvad det er at være rask, og hvad der skal til for at blive rask. I det hele taget

sammenligner vi i lægevidenskab den syge/afvigende med det normale. Eksempelvis kan den syge lever fortælle os utrolig meget om den sunde lever. Arbejdet med "ikke raske" børn fortæller mig endvidere at børnepsykiatrien i dag er meget mere familiepsykiatri end det har været før. I og med at man arbejder med børn som har problemer møder man hele familien. Jeg har et bredt, troværdigt udgangspunkt for at sige noget om børneverdenen i dag.

Er det mere risikofyldt at være barn i dagens Danmark end det var for 100 år siden?

Det er det ikke. Langtfra. Men om det er bedre nu end det har været før, er ikke relevant for mig. Verden har ændret sig så hurtigt og fundamentalt, at gamle teorier, antagelser og erfaringer er ugyldige. Derfor er jeg optaget af hvad der i nutiden udgør en trussel for børns udvikling. Truslerne findes i det moderne hektiske dagligliv. I familielivet, skolelivet og institutionslivet. I det jeg kalder den store hvirvel. Dagligdagen er simpelthen blevet for meget: uoverskuelig, krævende og forvirrende. Og det er skadeligt både for

børn og voksne. Dertil kommer medie- og reklameverdens massive hjernevask af børn og unge som ikke eksisterede før i tiden. På denne baggrund kan historien ikke lære os noget relevant. Det er her og nu, der skal forskes og handles.

Hvornår blev barndommen "aflyst", et udsagn som du provokerer os alle med i din bog "De stakkels børn"?

Det var også meningen! På godt 20 år har barndommen ændret sig revolutionært. I takt med at kvinderne i '70erne strømmede ud på arbejdsmarkedet, strømmede børnene ind i daginstitutionerne. Og omkring '90 tog informations-samfundet til i fart. TV i hvert rum, computer i hvert andet. Efterdønningerne af disse gennemgribende forandringer mødte jeg i mit arbejde for ti år siden. Mine kollegaer og jeg kunne konstatere en næsten eksplosiv stigning af henvisninger til børnepsykiatriske undersøgelser og behandlinger alle steder i Danmark. I alle kategorier, lige fra tunge psykiske sygdomme til forskellige symptomer. Fælles for dem alle sammen er, at det gør ondt, i familien og udenfor. Lignende meldinger får vi

fra skolepsykologer, socialrådgivere og sagsbehandlere osv. Alt i alt kan der konstateres et øget behov for hjælp.

Temperaturen er stigende i børnefamilierne i Danmark.

Hvordan viser det sig, at ganske almindelige børn ikke trives?

De seneste år har der været flere og flere børn fra familier, som man ikke er vant til at se i psykiatrien med symptomer, som ikke regnes til lidelse eller sygdom. Symptomer som angst, uro, psykosomatiske klager, tvangs- handlinger og - tanker, som kan samles under fælles betegnelsen stress-symptomer.

Hvorfor er de første seks år så afgørende?

De første fem, seks leveår er altafgørende for vores intellektuelle og følelsesmæssige udvikling. Ingen tvivl om det. Nyere forskning viser på en spændende men også foruroligende måde at udviklingen af vores centrale nervesystem er så massiv i de første seks leveår, at alt påvirker denne proces. Som læge og børnepsykiater vil jeg pege på nogle biologiske risici, som ikke må glemmes.

Nyere undersøgelser viser, at stress, kronisk vedvarende stress, forstyrrer den hjernemæssige udvikling, og kan resultere i en hjernemæssig dysfunktion, en form for hjerneskade. Det er alvorligt. Så er det på tide at vi alle sammen tager stilling til det jeg kalder harekulturen, den forjagede tilværelse. På nogle måder er det måske spændende, en måde at mærke livet på. Men vi er nødt til at reflektere over konsekvenserne.

Hvorfor er små drenge mere sårbare end små piger?

Det hænger sammen med deres biologiske sårbarhed, som igen hænger sammen med at drenge udvikler sig langsommere end piger. Kombinationen af en langsom og kompliceret udvikling skaber en sårbarhed. Alt som er belastende vil alt andet lige i højere grad forstyrre mere i en drengs end i en piges udvikling, som fra naturens hånd er stærkere.

Dette afspejler sig tydeligt i mit arbejde, hvor drengebørn udgør 75% af mine patienter. Når vi

nærmer os puberteten, så begynder pigerne at melde sig.

Hvad har børn mest brug for i dag?

Udfra min vurdering har de i dag afgjort mest brug for at blive afstresset. Vi er nødt til at udvikle strategier, midler, miljøer og metoder for at afstresse vores børn.

Det er nemmere sagt end gjort ?

Men helt nødvendigt. Børn skal have lov til at kede sig igen. Forældre og pædagoger skal ikke blive nervøse, hvis der ikke hele tiden er noget at rive i. Børnenes institutions- og privatliv er blevet alt for organiseret og programmeret. Og det er stressende for alle. Ikke kun for børnene, men også for far og mor. For eksempel skulle man i børnehaverne afstresse børnene ved at lade legen være mere spontan, således at børnene selv finder ud af kedsomheden. De skal ikke serviceres fra morgen til aften. Institutionernes ure skal helst smides ud, fordi det er frustrerende og stressende for børnene med alle de tids-sekvenser. Det spontane biologiske ur skal have lov til at tikke. Ikke at børnene fra nu af

skal bestemme alt, men de skal ikke skemalægges med utallige pædagogisk tilrettelagte aktiviteter. Den spontane leg, som er kendetegnet ved tilsyneladende at være meningsløs, er den bedste udviklings fremmende leg!

Hvad kan de moderne stressede forældre gøre indenfor de givne rammer?

De skal reflektere. De fleste forældre tænker meget over tingene, og det er betydeligt bedre nu end i de gode gamle dage. De er bevidste, oplyste og engagerede personer. Men de er nødt til at gøre noget ved den stress, som er indbygget i deres liv uden de overhovedet er klar over det. Og det værste er faktisk, at de ikke længere lægger mærke til det. Man kan altid skaffe flere penge, men aldrig mere tid. Jeg plejer at sige "moderne menneske – dit navn er stress". Vores allesammens fællesnævner. Det går i høj grad udover børnene, og det er vi nødt til at gøre noget ved. Start med at spørge dig selv om du er stresset. Hvordan mærkes det, og hvad kan du gøre ved det? Begynd med at skrive en liste over de ting du fylder dit liv med. Hvor meget

er man hjemme? Fylder skærm-tiden (TV, video og computer) efterhånden mere end den fælles spisetid? Er man istand til at kede sig sammen, eller skal man hele tiden beskæftige hinanden? Moderne forældre bliver beskæftigelsesterapeuter og psykologer for deres børn. Det er ikke meningen. Spontaniteten er gået fløjten, den sunde fornuft er gået fløjten. Forældrene er blevet "stakkels". Og jeg er måske en af dem der gør dem "stakkels". Men jeg prøver at hjælpe dem med at blive mere afstresset, at tro mere på sig selv og deres intuition, deres sunde fornuft og med-menneskelighed.

Du taler også om nødvendigheden af en økologisk børnekultur?

Det synes jeg lyder smart! For mig rummer det, at man i forlængelse af den økologiske tankegang begynder at fjerne alt det kunstige, opreklamerede og usunde fra børnenes verden. Pesticiderne i overført forstand skal ud. Og her skeler jeg naturligvis meget til medie-og reklameverdenen, som hjernevasker børn med en syntetisk verden, med urealistiske forestillinger og værdier, som forurener. Ligesom børn får allergi af fysisk forurening, får de angstsymptomer af psykisk forurening. Børneverdenen trænger til rengøring og sanering.

Morgensange

Marts

(uge)

- 10 Nord, syd, øst, vest
- 11 Det er i dag et vejr
- 12 Når kommer våren vel?
- 13 Når forårssolen skinner

April

(uge)

- 14 Påskeblomst
- 15 påskeferie
- 16 1.dag, Krist stod op af døde
- 17 resten af ugen, Alle fugle små
- 18 Frydeligt med jubelkor

Kalender

Marts

Mandag den 19.
kl.19.00

8.klasse fra Rudolf Steinerskolen i Skanderborg vil vise deres skuespil for alle interesserede, der er gratis entre.

Lørdag den 31.
kl. 15.00 - 17.00

Forårskoncert

April

Onsdag den 18.
kl.20.00

«En Vision» af Moving Word Theatre. Eurytmi kombineret med moderne dans/bevægelse og multimedier til moderne musik af Benjamin Britten, cellosuite nr.3.
Entre 90kr.

April

Lør. d. 7. - man. d. 16.

**Ferier, fridage samt skolepligtige
lørdage indtil sommer 2001**

Påskeferie

Maj

Fre. d. 11. - søn. d. 13.
Tor. d. 24. - søn. d. 27.

St.Bededagsferie
Kr.Himmelfartsferie

Juni

Lør. d. 2. - tir. d. 5.
Lør. d. 16.
Lør. d. 23. - ons. d. 8. aug.

Pinseferie
Sommerfest
Sommerferie

(alle angivne ferie-og fridage
er inklusive)

(Hvis adresse ikke er angivet, foregår arrangementet på Vidar Skolen)

Vidar Skolen

Rudolf Steiner Skolen i Gentofte

Brogårdsvej 61, 2820 Gentofte

Tlf.: 39 65 71 18, mellem kl. 8.30 og 11.30

Legestue, 1. og 2. kl., 39 65 38 54

Lærerværelset: 39 65 10 62

Legestue, 3. og 4. kl., 39 65 71 39

Skolebladets girokonto: 55 22 420

VidarNyt

Skolebladets redaktion:

Bjørn Schmidt, 8. klasselærer

Tlf.: 33 21 44 15

Claus Dahl, overskolelærer

Tlf.: 35 42 49 95

Claudia U. Wolters, tysklærer

Tlf.: 39 61 10 40

Martine Rohde, forældre i 5. klasse

Tlf.: 39 66 18 48

Michala Gylling, forældre i 2. klasse

Tlf.: 38 28 44 68

Layout: Jean-Paul Bardou, forældre i 2. klasse

Tlf.: 38 80 82 12

e-mail:

skoleblad@vidarskolen.dk

Deadline

Indlæg til næste nummer af VidarNyt skal være redaktionen i hænde senest den mandag den 19. marts 2001, kl. 12.00

Annoncering

Format og pris:

1/1 side: H = 15,8 cm x B = 12,0 cm

300 kr.

1/2 side: H = 7,7 cm x B = 12,5 cm

150 kr.

1/4 side: H = 7,7 cm x B = 6,0 cm

80 kr.

Annoncen afleveres/sendes til redaktionen som pæn, skarp fotokopi, reprojekopi eller på diskette.